

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORN VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 9. OKTOBRA 1936.

ŠTEV. 4.

DOSLEDNOST BO ZMAGALA!

Kdo bo imel pogum, obsoditi vse zmote, ki v silnih sunkih pretresajo svet?

Mi mladi borci odkrito obsojamo vse, kar obsoja okrožnica »Quadragesimo anno«!

Obsojamo najprej individualizem, ki je povzročil, da je postalo »vse gospodarstvo strašno trdo, kruto, brezsrčno.«

Obsojamo one, ki sramotno zlorablajo »vero samo in skušajo z njenim imenom pokriti krivice,« ki se gode zatiranim.

Obsojamo brezbožni komunizem, »neverjetno krut in nečloveški.«

Obsojamo pa tudi krščanski socializem, ki išče sredine med zmoto in resnico, ki hoče socializem »pokrstiti«. Tema ne bo nikoli svetloba, zmota nikoli resnica. Socialistična zamisel družbe je »popolnoma tuja krščanski resnici.«

Mi tako popuščanje resnice obsojamo! Obsojamo vsak socializem, bodisi boljševiški, bodisi krščanski. »Nihče ne more biti obenem dober katoličan in pravi socialist.«

Vsako popuščanje resnice je usodno. Ne polovičarstvo, borbeno doslednost hoče naša doba!

»Ognjen val živega katolicizma gre preko zemlje, ostalo bo le, kar je zavestno, celotno in živo krščansko; kar je gnilo in polovičarsko, bo propadlo.«

Bratje, strnimo se!

Mi katoliški dijaki ne bomo ostali sredi pota, mi hočemo polno resnico! Naše katoliško delavsko gibanje mora odkritosrečno in dosledno priznati katoliška socialna načela. Delavskega razreda ne bo dvignil ne komunizem, ne socializem, ne krščanski socializem. Dvignil ga bo le živ, celoten katoliški socialni nauk.

Ne tajimo: »so, ki goje prazno upanje, da bi socialiste na ta način k sebi pritegnili.« »Prazno upanje! Kdor hoče biti za apostola med socialisti, mora odkrito in iskreno izpovedati vso in celo krščansko resnico in na noben način ne sme popuščati zmotam.«

Zato hočemo delavsko organizacijo, ki bo z nami odločno obsodila vse, kar obsoja okrožnica »Quadragesimo anno«. Hočemo tudi bratsko organizacijo mladih delavcev, ki bo brezkompromisno vodila svoje navdušene borce v sveti boj za zmago pravic Kristusa Kralja v socialnem življenju!

Ne mrzimo oseb, obsojamo zmoto. Prepričani smo, da se bodo našim vrstam kmalu pridružili tudi oni, ki so dosedaj omahovali. Tedaj bomo v medsebojni ljubezni stopili v zmagovito borbo za skupni ideal.

Bratje, strnimo se!

Razsojeno je!

Beseda socializem je kakor liberalizem, svobodomje, reformacija, napredek, kultura in sto drugih indiferentna, to se pravi, glede na svetovni nazor neopredeljena; vse zavisi od vsebine, ki ji jo daš.

Velja pa to le o besedi sami na sebi, teoretično; v vsakdanji življenjski uporabi pa je z besedo drugače. Ljudje namreč z določenimi besedami in privzetimi strokovnimi izrazi večkrat nujno vežemo določene in stalne pomen. Vsakdo n. pr. ve, kaj približno mora razumeti pod besedo liberalizem; bilo bi smešno, ko bi kdo začel uporabljati to besedo za resnično in živo krščanstvo, čeprav to prinaša največ svobode; svobodo (libertas) pa ravno hoče izraziti beseda liberalizem.

Priznati je treba, da ima vsako gibanje v človeški družbi nekaj resnice in dobrote. Prav isto velja o gibanju, ki ga imenujemo socializem. Toda ko razmišljamo o krščanskem socializmu, gre za to, ali more krščanstvo sprejeti osnovna in bistvena načela socializma. Če jih ne more, če ta bistveno nasprotujejo krščanstvu, sta po navadni logiki krščanstvo in socializem nezdržljiva pojma.

Ali socializem nasprotuje krščanstvu ali ne, o tem gre v zadnji instanci sodba Cerkvi. Kato-

ličani pač ne bomo o tem še dvomili, razpravljali in se prepirali. Kako Cerkev sodi o razmerju med socializmom in krščanstvom, je jasno in avtoritativno povedal papež Pij XI. v okrož. Quadragesimo anno: »Dasi ima torej — tako piše — socializem kakor vsaka zmota nekaj resnice v sebi (česar papeži nikdar niso zanikali), se vendar opira na nauk o človeški družbi, ki je njemu svojski, a ne v skladu s krščanstvom. Religiozni socializem, krščanski socializem so protislovni izrazi: nihče ne more biti obenem dober katoličan in pravi socialist.«

Da so te papeževe besede jasne in povedane z avtoriteto, da niso samo mnenje med mnenji, temveč nauk Cerkve, o tem pač po pameti ne more nihče dvomiti.

Katoličan, ki se še bori za izraz krščanski socializem, torej ali noče biti socialist, ali pa noče biti krščanski; dosleden pa v nobenem primeru ni.

Zato nikar ne slepomišimo z izrazom krščanski socialist ali krščanski socializem. Če hočemo ostati katoličani, bodimo toliko disciplinirani, da opustimo izraz, ki ga papež obsoja. Kdor pa hoče biti socialist, naj bo toliko pošten, da opusti pridevek krščanski!

Zakaj ne „socializem“?

Morda ni odveč, če opozorimo na zanimivo opazko o socializmu, ki jo je izrekel znani sociolog p. Vermeersch D. J. na dunajskem socialnem tečaju 1929. Kresale so se misli v odporu proti skupini dr. Orla, ki je mnogo vplivala tudi na gibanje takozvanih krščanskih socialistov pri nas. Ob tej priliki je bila ostra razprava prav o besedi socializem in učeni pater je nastopil proti uporabi te besede za kako krščansko socialno gibanje (pred Quadragesimo anno!) ter med drugim razvil tole misel:

Ko sem bil mlad, je bil liberalizem moda. Vsakdo je hotel biti liberal. Bila pa je beseda tudi res privlačna, saj označuje eno najlepših človeških teženj, željo po svobodi. In tudi krščanstvo oznanja svobodo človeške

osebnosti. Kako lepo bi se dalo govoriti o krščanskem liberalizmu! In vendar bi se mi vi vsi smejali, če bi se danes nazval krščanski liberal. Pa zakaj? Ker se je pač tega izraza polastil protikrščanski liberalizem in mu dal svoj določen pomen.

Danes je moda socializem. Tudi teženje delati za skupnost, za vso

človeško družbo je lepo in dobro. Tudi je to v duhu in po zahtevah krščanstva. Toda besede socializem se je polastilo protikrščansko, materialistično gibanje, ki išče poti do nove družbe brez krščanstva in proti njemu. Beseda socializem je žalibog ustaljena za pojem protikrščanske uredbe družbe. Kdor bi jo hotel presajati na krščanska tla in ji dajati nov pomen, bi napravil zmedo in bi bil smešen kot bi bil jaz, če bi se imenoval krščanski liberal.

10. X. 1920 — 10. X. 1936

Po razstulu stare monarhije smo storili veliko napako, da slovenske Koroške s Celovcem in Beljakom nismo takoj zasedli. Nemci so zasedbo pričakovali. Govorili so: »Čez noč bodo Jugoslovani v Celovcu.« Šele 5. decembra 1918 so Nemci sklenili, da se bodo proti nam borili. 15. XII. so napadli naše čete pri Grabštajnu. Boj za Koroško se je začel.

Ta boj je zbudil pozornost Evrope. Nemci so povabili na Koroško ameriško komisijo, ki jo je vodil podpolkovnik Miles. Ta je dobila o Koroški popolnoma napačno sliko. Nemci so namreč skrbeli, da so povsod zbrali svoje ljudi, kamor je

prišla Milesova komisija, Slovenci pa o prihodu komisije marsikje sploh niso bili obveščeni. Na podlagi Milesovega poročila so v Parizu sklenili, da pripade Koroška do Karavank Avstriji. Le stežka se je jugoslovanska delegacija posrečilo, da se je določil plebiscit.

A slovensko ljudstvo je bilo že preveč ponemčeno, da bi se izreklo za našo državo. In glavni krivec je bila ponemčevalna šola, ki so jo vpeljali okrog l. 1870. Slovencev ni tu ne učni jezik ne učni predmet. Brez te šole bi Nemci pri plebiscitu ne bili zmagali. To tudi sami priznavajo!

Dravski.

Vse krščanstvo obstoji končno v ljubezni do Boga in do ljudi; v tem je skrivnost čudovite spremembe, ki jo je prineslo na svet in jo vzdržuje med nami.

(Lacordaire).

Viharji nad Španijo

3. Ob postnem času v Madridu

Poletni čas velja v Španiji za dobo, v kateri je treba vršiti dušno pastirstvo kar najbolj marljivo. Povsod se vrše misijoni, tedenske pobožnosti in duhovne vaje, da se ljudje vseh stanov in vseh starosti pripravijo za velikonočno obhajilo. Preživel sem te tedne v Madridu in bil dušni pastir pri tamkajšnjih Nemcih. Tako sem imel tudi mnogo priložnosti, da vidim špansko dušno pastirstvo. Očividno je zanj takrat nastopila nova doba.

1. Duhovne vaje za izobražene gospode. — Že dolga leta je za Madrid velik dogodek, ko opravi jezuitski cerkvi velika kongregacija za gospode svoje javne duhovne vaje. Ta teden duhovnih vaj je nekaj mogočen poziv k delavnosti. 1200 do 1300 mož napolnjuje majhno cerkev do zadnjega kotička; celo oltarje oblegajo. Po pravici je voditelj te kongregacije nekoč zaklical: »Bratje! Že leta in leta se zbiramo na tem kraju, da opravljamo duhovne vaje kot pripravo za velikonočno obhajilo. Kaj smo do sedaj dosegli? Pred leti je veljalo za sramotno, če je bil kdo pobožen in član kongregacije. Danes, hvala Bogu, lahko rečemo, da si najboljši ljudje štejejo v čast, če so člani naše kongregacije. Jaz kot vaš voditelj vam lahko izpričam, da ste z verno obiskovalci sestanke in mnogokrat prejemali sv. zakramente. Naše socialno delovanje je v razmahu. Cerkev, ki smo jo gradili v predmestju, kjer bivajo sami reveži, je gotova; gotovi sta šola in zavetišče otrok. Vsak teden razdajamo revežem hrano, obiskujemo jih, dajemo jim obleko itd.; in te posle vršimo vsi, pa so med nami grofje, bančni ravnatelji, ministri, inženirji in trgovci. Čim hujša je bila revščina, tem več sem dosegel od vas. Zahvaljujem se vam za ta zgled krščanske delavnosti.

Vedno smo si v duhovnih vajah stavili poseben namen in nanj usmerili vse delo. Nočemo opustiti te navade. Naš letošnji cilj naj bo »javna veroizpoved«. Pobožni in delavni smo v svojem krogu, postaviti pa se moramo tudi v javnosti...»

Dejansko je bilo tako. Obstajale so majhne skupine gorečih vernikov, ki pa so bili usmerjeni bolj na notranjost. Ob navadnih dneh je javno življenje le malo religiozno. Kvečjemu 10 odstotkov prebivalstva prejemajo velikonočno obhajilo. Toda tu se sedaj razvija novo življenje.

2. Pri dijakih. — Kakor v Valladolidu, Valenciji, Bilbau, Sevilli itd., tako imajo tudi v Madridu dijaki svojo kongregacijo in kongregacijsko hišo. Univerza je pod Primo de Riverom veljala vedno za sedež glavnih nasprotnikov direktorija. Neka liberalna dijaška zveza je bila predstraža revolucionarne ar-

made. Čudno se sliši, da imajo v nekaterih univerzah katoliško organizirani dijaki večino. Presenečeni smo, ko nas popeljejo v svoje velike hiše, ki jih upravljajo jezuitje. Niso tam le hiše za klube in zborovanja, nahajajo se tam tudi seminarji in knjižnice, ker je univerza skoraj v vsakem pogledu zastala. To tudi mnoge pritegne h kongregaciji. In to je nadalje vzrok raznim bojem med voditelji: ali naj bodo naše kongregacije izključno v službi vere, ali naj vanje pritegnemo tudi poklicno življenje? Razvoj je dal prav zastopnikom drugega naziranja. S tem se poveča udarna sila. Ker se je pred revolucijo izključevalo vse, kar je bilo v zvezi s politiko, ker niso v poklicnih organizacijah za moške in za ženske gledali na izobrazbo v državljanskem smislu, niso tu mogla nastati bojna taborišča proti prevratu in so stare oblike padle brez boja. Toda prav iz dijaških krogov so izšli moške, ki danes branijo Cerkev. Tu so — vsaj načelno — prelomili z naziranjem, da je predmet verske izobrazbe le Cerkev in vera v najožjem smislu. Pridigali so, da je človek ustvarjen zato, da hvali Boga, ga časti, mu služi in s tem reši svojo dušo. V praktičnem življenju pa so pozabili, da je vse drugo podrejeno temu namenu, tudi država in družba.

3. Veliki teden. — Živahen promet v cerkvah in na cestah! Vse je na nogah. Danes, na veliki četrtek in na veliki petek se vrše le procesije raznih bratovščin. Žene in dekleta nosijo visoke glavnike iz želvovine, preko njih pa črne »mantilje«; podobne so španskim ženam, kakor so jih slikali stari slikarji, pa tudi še Goya. Sicer pa so — tudi ob nedeljah — obiskane le redovne cerkve, med tem ko so župne cerkve kljub bogatemu baročnemu razkošju preteklosti prazne, siromašne in umazane. Danes pa so vse cerkve polne. Nekaj ur stojim v eni izmed njih in gledam tok vernih mas; vidim goreče molitve in že hočem slaviti pobožnega duha španca ter obsoditi mnenje tistih, ki cenijo število vernih tako nizko. Nato se napotim na veliki »paseo«, čeprav se mi ustavlja, ko se vendar udeležujem slavnosti velikega tedna; toda dejali so mi, da bom tam videl nekaj edinstvenega. In sedaj gledam, kako tu vse kramlja, se smehlja kot na veselici...

Kje je sedaj pravi Španec? Ali v cerkvi ali na »paseu«? Mislim, da bi mu storil krivico, ako bi imeli njegovo molitev za zunanjo in površno. Toda igrav je Španec in igrava je španjolka. Lahkomišljeno, veliko prelahkomišljeno ravnanje z Bogom, z vero. »Saj smo katoliški, saj verujemo, zakaj bi tedaj zmeraj hodili v cerkev?« (Sledi.)

Belgijska Katoliška Akcija ne deluje hrupno. Ne deluje z demonstracijami, govori, zastavami.

Tiho se besedo življenja. Seje jo vztrajno in enotno s svojimi čudovitimi sredstvi: s prepričevanjem, z zgledom, z duševno mladostjo.

Pred leti so govorili: »Saj Katoliška Akcija nič ne dela!«

Danes se čudijo, da je v Belgiji toliko vere, da se širi duh verske strpljivosti, da so ljudje iz vseh okoliž ver tako naklonjeni.

Pri zborovanjih ob volilni agitaciji si nihče ni upal kakega duhovnika osebno napadati, nikjer niso smešili sv. maše in drugih obredov.

Novinarji so osupli. Niso našli vzroka te preobrazbe.

Priznajmo brez bahanja: do te preobrazbe je privedla Katoliška Akcija!

Že deset let pridobivajo žosisti simpatije za našo vero med delavskim razredom, ki je okužen od moskovskega brezverstva. Po deželi se udeležujejo žosisti in vodijo na pravo pot duše, ki so zašle. In žosisti delujejo veselo, ponosno in odločno ne samo po cerkvenih gimnazijah, ampak tudi po državnih, ki so bile prej izključno protiverske.

Kaj pravi ruska konvertitka o pokorščini papežu. Ugledni francoski politik in publicist Montalembert je okleval, ali bi se podvrgel neki sodbi papeža Gregorija XVI. Trdil je, da gre za čisto politično zadevo. Ruska konvertitka — ga. Svečina, ki se je rodila sredi ruskega razkola in je prišla s pomočjo milosti in študija do spoznanja o avtoriteti Rima, je brez oklevanja napisala svojemu prijatelju pismo, iz katerega navajamo sledeče:

Ne bom tukaj pobijala razlike, ki jo delate med obema silama... toda ali hočete odvzeti oni duhovni avtoriteti, ki jo priznavate papežu, ves vpliv na moralo? Ali mislite, da bi mogel papež dovoliti, da si vsak katoličan prisvaja pravico, braniti vero po svoje?

Tega pa ne zna. — Bilo je nekaj let pred svetovno vojno. G. Viviani je postal francoski minister za socialne zadeve in prišel v stik z delavci. Nekoč jih je pozval, naj si več ne prizadevajo za nebesa — za »zvezde«, ki smo jih pogasili z mogočnim zamahom. Zatrjeval je, da teh zvezd nihče več ne bo prižgal...

Nekoliko pozneje je poplavila povodenj ves Pariz, veliko cest se je spremenilo v reke. G. Viviani, ki je bil tedaj notranji minister, je v čolnu pregledoval obupni položaj. Neki radovednež, ki je gledal skozi okno, ga je spoznal ter po domače pobaral:

»Ti, slišiš, zvezde si ugašal, kako pa da nebeskih pip ne zapreš?«

Papini o modernem slikarstvu. — V slikarstvu rišejo najmodernjši ljudje kot otroci, vrnilo so se k navno okornemu sestavljanju figur, ki so prej živele le v šolskih zvezkih in na stenah stranišč. (Papini, Gog.)

Kršč. strokovna organizacija

Pravkar je izšel prvi zvezek Delavske knjižnice z naslovom: **Krščanska strokovna organizacija**. Ta knjižnica nudi dokaj važnih in zanesljivih informacij o gibanju naših »krščanskih socialistov«.

Zelo dobro je v brošuri poglavje o enotnih frontah in enotnih strokovnih organizacijah. Stara želja socialistov in marksistov je, da bi prišlo do »tesnega sodelovanja« s krščanskimi strokovnimi organizacijami. »Tesno sodelovanje« pa razumejo tako, da bi nastalo »veliko proletarsko delavsko gibanje«, v katerem naj bi se krščansko strokovno gibanje žrtvovalo in »začasno umaknilo svoje posebne interese v korist proletariatu«, to se pravi, da bi samo pomagalo sebe ubiti. **Krščansko strokovno gibanje v take fronte ne more.**

Na kratko obravnava dalje največji papeški okrožnici *Rerum novarum* in *Quadragesimo anno*. Posebej omenja iz Qu. a. točko o krščanskem socializmu in navaja stavek iz okrožnice: »Religiozni krščanski socializem so protislovni izrazi. Nihče ne more biti dober katoličan in obenem pravi socialist.« Nekateri krščanski strokovničarji so upali, da bo Pijeva okrožnica pokazala pot na levo, ker so bili pod tolikim vplivom socializma, da si na rešitev socialnega vprašanja brez njega niti misliti niso upali. Toda pravo krščansko strokovno gibanje danes takih nesamostojnih in boječih ljudi ne prenese več.

Kanonik J. Cardijn (izg. Kardaajn), ustanovitelj in voditelj žosizma, je, rekli bi, ob sv. očetu Piju XI. danes mož posebne previdnosti božje za vesoljno Cerkev; mož, preko katerega je hotel Bog zbuditi silne življenjske sile v Cerkvi, ki kakor da so spale, in začeti novo razdobje v cerkveni zgodovini. Iz Belgije, ki je nekako že po naravi dežela eksperimentov in poskušanj, se žosizem širi preko zemlje in osvaja vedno nove dežele. Komaj deset let je, odkar se je uradno začel, pa je že postal svetovno gibanje.

Logika rdečih agitatorjev. Na letošnjem zborovanju na dvorišču ljubljanske univerze, ko je šlo za zgraditev vseučiliške knjižnice, je neki rdeči tovariš — akademik z globokim sočutjem govoril o strašni bedi kmetov. »Živijo v neverjetnem pomanjkanju, da morajo kuhati koruzne žgance enkrat za tri dni in jih potem mrzle z vodo vred jesti.« — Ob zadnji stavki v tekstilnih tovarnah, ko so se spet nekateri levičarski študenti »vneto borili« med delavci »za« njihove pravice, so prav

V nadaljnjih odstavkih razlaga ustroj kršč. strok. organizacije in mednarodno kršč. strok. internacionalo.

Na koncu je še zelo važen dodatek z naslovom: **Povojne razmere pri nas.** V povojni dobi pomeni prelom v krščanskem strokovnem gibanju pri nas 1. 1928., ko so se v Jugoslovanski strokovni zvezi (JSZ) znašli vsi, ki so bili v opoziciji bodisi pri Orlu, bodisi pri stranki. Kakšna je bila doba novega programa, pokaže pisatelj z več citati iz njihovega uradnega in poluradnega časopisa, kot n. pr.: »Krščanski socializem pozna samo eno: socialistično prepričanje. Misel, da je katoličanstvo nezdravljivo s socializmom, je čudovito zastarela. Mi smo mnenja, da ne more biti dober in pravi katoličan tisti, ki ni socialist.« (Ogenj. — Primerjaj zgoraj navedeno poznejšo papeško razsodbo o krščanskem socializmu!)

Ta usmerjenost, ki je tako malo v skladu s papeškimi okrožnicami, je vzbudila splošni vtis, da je gibanje zašlo na stranpota. A vodstvo JSZ je ostalo pri svojem.

Zdravljenje se je moralo začeti drugje in drugače. Zato so najprej zasebni nameščenci osnovali svoje »Društvo zasebnih in trgovskih nameščenцев Slovenije«, nato pa delavci »Zvezo združenih delavcev«.

Tvarina je obdelana sicer kratko, glavno pa je to in tega smo veseli, da se tudi v teh vprašanjih dela dan.

taki marksisti grozili siromašnim bajtarjem, da bodo njih kočice kmalu v plamenih, če ne dajo zahtevane mere žita. To je klasičen zgled logike rdečih agitatorjev.

Študirani in neštudirani. Že nekaj mesecev tu in tam čujemo, kako se kak komunistični delavec pohvali, da dobi neštudiran rdeč agitator po 800 dinarjev mesečno. Radi bi vedeli, koliko potemtakem dobivajo študirani rdeči agitatorji, ki ne delajo drugega kakor to, da pridno sledijo navodilom Moskve, da hodi po slovenski zemlji in porablja vsako najmanjšo priliko, da s hujškanjem vabijo ljudi v boljševiški raj. Navadno zelo junaško nastopajo, če jih pa skuša kdo razkrinkati, zopet »junaško« neznanokam izginejo.

Kupovanje. Neki slovenski inteligent, ki je študiral v tujini in se je pred kratkim vrnil, pripoveduje, da se je tam seznanil s komunističnim agitatorjem, ki ga je skušal pridobiti. Agitator mu je dejal: »Kaj se boš trudil, ko lahko lepo živiš brez prevelikega truda. Zaveži se, da boš

vneto deloval za širjenje komunističnih idej, pa dobiš za prvi mesec takoj 100 mark na roko. Če boš uspešno delal, bodo tvoji prejemki kmalu obilnejši.« Poštenjak, ki pozna strup komunističnih idej, se ni hotel prodati, četudi sam ni praktičen katoličan.

Ali mislite, da se take kupčije ne vrše dan za dnem tudi med našim dijaštvom?

Sovjetski tisk. Sovjeti dobro vedo, kakšen vpliv ima tisk. »Goslitizdat« — državna založba literarnih del v SSSR — namerava izdati letos 23 milijonov knjig domačih in tujih komunističnih avtorjev. In mi? Na delo!

Za dober tisk. Okrog 500 švicarskih katoliških dijakov med počitnicami prostovoljno dela v tiskarni Silvania. Natisnejo letno po milijon brošur, ki jih potem zastoj razdeljujejo med ljudstvo. Iz svojega podjetja hočejo narediti propagandno centralo in jo dati na razpolago Katoliški Akciji.

Necerkveno mišljenje. Kongregacija sv. Oficija je z odlokom od 17. julija 1936 obsodila in uvrstila v seznam prepovedanih knjig dve deli švicarskega duhovnika Georga Sebastijana Huberja: *Vom Christentum zum Reiche Gottes* (Od krščanstva h kraljestvu božjemu) in *Die Weisheit des Kreuzes* (Modrost križa). V teh knjigah pisec očita hierarhični Cerkvi, da s hipertrofijo svoje negibne dogmatike, z nasilno množico zakonov in s preobličjem zunanjih vaj duši duhovno življenje in je tako ovira krščanskemu življenju, brez privlačnosti za modernega človeka, zlasti za moderno mladino. Zato poziva k boju proti pritisku tega tiranstva. Značilno je, da je nekoč Beseda o sodobnih vprašanjih priobčila odstavek iz dela *Vom Christentum zum Reiche Gottes*.

Skušnja nemške mladine. Nemški mladinski organizatorji so ugotovili, da je pod hitlerjanskim pritiskom vzdržala na splošno le organizirana katoliška mladina, medtem ko je mladina iz raznih neorganiziranih gibanj na splošno podlegla.

Nov film. V Italiji pripravljajo film o življenju sv. Katarine Sijenske. Besedilo je napisal znani katoliški pisatelj Giovanni Papini. — Le kdaj bomo videli ta film v naših kinematografih!

Novo! **NAŠA POT V.** Novo!
DRUGA IZDAJA
Dr. Aleš Ušeničnik
Knjiga načel zv. 1.

NAČELA O NAČELIH
Prva izdaja (novembra 1934) je pošla prej kot v dveh letih. Nova izdaja je mestoma predelana.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana) Tiska Misijska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).